
ATLASUL DRAGONILOR

Dragonopedia lumii, de la amhipteridae la aripazoni

ATLASUL DRAGONILOR

Dragonopedia lumii, de la amphipteridae la aripazoni

WILLIAM O'CONNOR

Traducere din limba engleză de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

TABLĂ DE MATERII

CAPITOLUL 1: AMPHIPTERELE 8

- Amphiptera cu coadă de rândunică 12
- Amphiptera cu aripi de foc 12
 - Amphiptera molie 13
- Amphiptera de grădină 13
- Amphiptera vulcanică 14
 - Amphiptera stelată 14
- Amphiptera dungată 15
- Amphiptera aurită 15

CAPITOLUL 2: DRAGONII ASIATICI 16

- Dragonul de jad 20
- Dragonul de templu 20
- Dragonul-bonzai 22
- Dragonul imperial 23
- Dragonul coreean 24
- Dragonul himalayan 25
- Dragonul-spirit 26
- Dragonul Fuji 26

CAPITOLUL 3: ORCII DE MARE 28

- Jormungandul 32
- Dragonul de mare scoțian 32
 - Leul de mare 34
 - Orcul-ciocan 34
- Orcul de mare franjurat 35
 - Orcul de mare feroez 35
 - Orcul-țipar 36
- Orcul de mare zburător 36
- Orcul de mare dungat 37
- Diavolul de mare 37

CAPITOLUL 4: DRAGONII-LIBELULĂ 38

- Dragonul-libelulă frunzos 42
- Dragonul-libelulă cardinal 42
- Dragonul-libelulă spiriduș 43
- Dragonul-libelulă Excalibur 43
- Dragonul-libelulă cu coadă de rândunică 44
 - Dragonul-libelulă licurici 44
 - Dragonul-libelulă monarh 45

**CAPITOLUL 5:
DRAGONII MARI 46**

- Dragonul verde de Acadia 50
- Dragonul galben de China 54
- Dragonul negru de Crimeea 58
- Dragonul brun de Pacific 62
- Dragonul alb de Islanda 66
- Dragonul cenușiu de Liguria 70
- Dragonul albastru de Scandinavia 74
- Dragonul roșu de Țara Galilor 78

**CAPITOLUL 6:
DRĂCULENII 82**

- Drăculeanul obișnuit 86
- Drăculeanul Sf. Cuthbert 87
- Drăculeanul Sf. Gheorghe 87
- Drăculeanul de groapă 88
- Drăculeanul lui Pyle 88
- Drăculeanul lui Iștar 89
- Drăculeanul-rinocer 89
- Drăculeanul de asediu 90
- Drăculeanul de curse 90

**CAPITOLUL 7:
HIDRELE 92**

- Hidra europeană 96
- Hidra japoneză 97
- Hidra cerebrus 98
- Hidra-meduză 99
- Hidra înaripată 99
- Hidra indiană 100
- Hidra de mare 100
- Hidra de Lerna 101

- CAPITOLUL 8:**
BAZILIȘTII 102
Baziliscul de Sonora 106
Baziliscul australian 106
Baziliscul de Sahara 107
Baziliscul de Gobi 107
Baziliscul indian 108
Salamandra de Etna 109
Salamandra de Vezuviu 110
Salamandra de Fuji 111
Salamandra de Hawaii 111

CAPITOLUL 9:
DRAGONII ARCTICI 112

- Dragonul-zmeu 116
Dragonul cornut 117
Marele alb cornut 118
Dragonul de Alaska 119
Dragonul-nor 120
Dragonul Hoku 120
Dragonul-furtună 122
Dragonul destinului 122

CAPITOLUL 10:
BALAUORIZII 124

- Balauridul-rege european 128
Balauridul american 129
Balauridul dungat african 130
Balauridul asiatic 131
Draconul european 132
Draconul indian 132

CAPITOLUL 12:
DRAGONETELE 142

- Dragoneta americană 146
- Dragoneta-curier 147
- Dragoneta-mesager 147
- Dragoneta abisiniană 148
- Dragoneta de casă 149

CAPITOLUL 11:
ȘERPOZAUURII 134

- Șerpozaurul sud-american 139
- Șarpele egiptean 140
- Phoenix 141

CAPITOLUL 13:
ARIPAZONII 150

- Aripazonul de mare 154
- Aripazonul asiatic 154
- Aripazonul auriu 156
- Aripazonul nord-american 157

Colaboratori 158
Despre autor 159

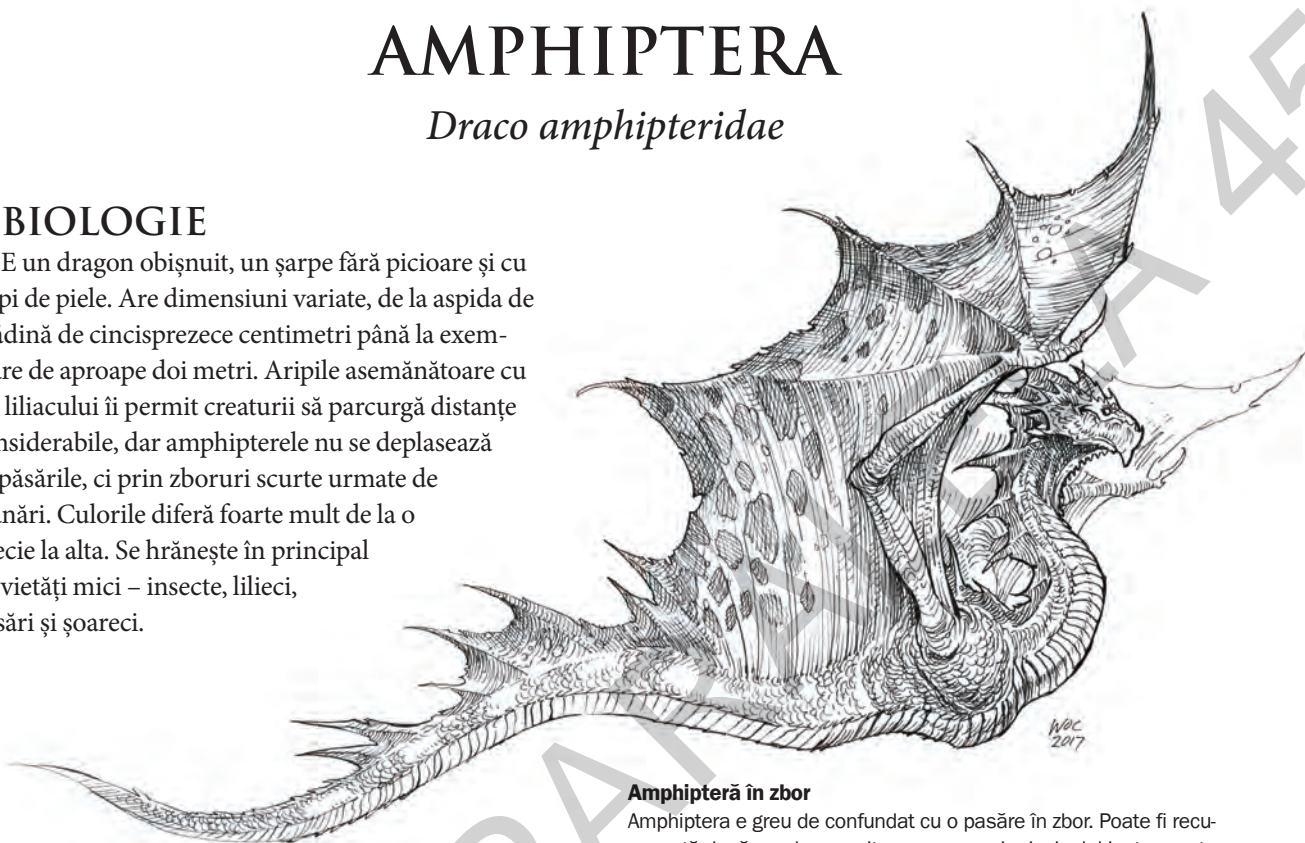

AMPHIPTERA

Draco amphipteridae

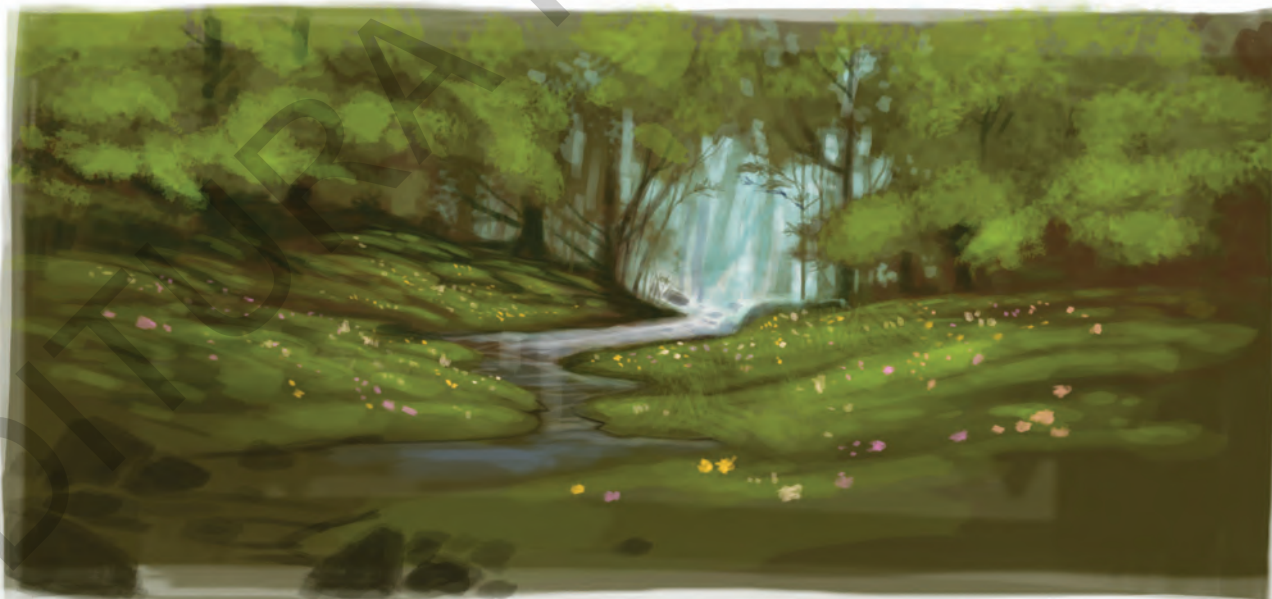
BIOLOGIE

E un dragon obișnuit, un șarpe fără picioare și cu aripi de piele. Are dimensiuni variate, de la aspidă de grădină de cincisprezece centimetri până la exemple de aproape doi metri. Aripile asemănătoare cu ale liliacului îi permit creaturii să parcurgă distanțe considerabile, dar amphipterele nu se deplasează ca păsările, ci prin zboruri scurte urmate de planări. Culorile diferă foarte mult de la o specie la alta. Se hrănește în principal cu vietăți mici – insecte, lilieci, păsări și șoareci.

Amphipteră în zbor

Amphiptera e greu de confundat cu o pasăre în zbor. Poate fi recunoscută după coada șerpuitoare, care e și principalul instrument pentru capturarea prăzii.

Habitatul amphipterelor

Adâncul pădurii este habitatul natural al amphipterelor, dar uneori sunt de găsit și în mediile locuite.

Ou de amphipteră, 10 cm

Amphipterele își fac cuib în înaltul copacilor, dar sunt și cazuri în care folosesc cuiburile unor păsări.

piețele negre din Malaysia și India, de unde sunt importante în Europa și America de Nord. Acest comerț ilegal a făcut amphipterele să ajungă în ecosisteme nepotrivite pentru întreținerea unor astfel de creaturi.

COMPORTAMENT

Șerpii din familia *amphipteridae* își petrec cea mai mare parte din viață în copaci. Își fac cuib pe ramurile cele mai de sus și coboară pe trunchi pentru a înghiți insecte și rozătoare mici. În privința asta sunt creaturi binevenite pe terenurile fermierilor. Din nefericire, unele amphiptere dau iama în cuiburile altor păsări, în căutare de ouă. În cotețele de găini se petrec adesea fertilizări încrucișate, al căror rezultat e o creatură jumătate pasăre și jumătate amphipteră, numită „cocatrice“, care peste tot în lume e considerată o năpastă și e ucisă pe loc. Aspectul ei îngrozitor a creat mituri conform cărora cocatricea își poate împietri prada cu privirea, ceea ce a condus la părerea că e strâns înrudită cu basiliscul (vezi Capitolul 8).

Acest șarpe cu aripi se găsește în toată lumea în sute de forme, dimensiuni și culori. E unul dintre cei mai întâlniți membri sălbatici din clasa dragonilor.

Amphipterele se găsesc în toate țările cu climat temperat sau tropical (cu excepția Irlandei). În zilele noastre se obișnuiește să fie ținute pe post de animale domestice. Speciile rare cu splendide tipare exotice se găsesc pe

Cocatrice

Cocatricea e o încrucișare între amphiptere și păsările de curte.

ISTORIC

De-a lungul timpului amphipterele au fost considerate o binecuvântare și totodată o pacoste, iar azi sunt animale profund neînțelese. De vreme ce se hrănesc cu paraziți, sunt binevenite în orașe. Multe dintre ele trăiesc în New York, unde își fac cuib pe acoperișurile zgărie-norilor. Se alimentează din rezerva nesfârșită de șoareci, șobolani și insecte, împiedicând apariția bolilor răspândite de aceste viețuitoare în mediul urban.

Strânsoarea unui șarpe

Corpul longilin al amphipterei se poate înfășura pe ramurile copacilor, permițându-i să adopte poziții din care poate inhăța rapid prada neatență.

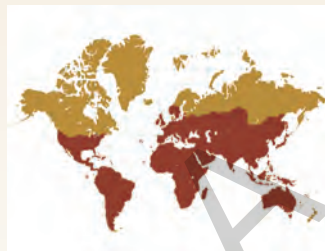

AMPHIPTERA CU COADĂ DE RÂNDUNICĂ

Poate fi identificată ușor după coada despărțită. Se găsește în multe locuri în zonele rurale, unde e considerată folositoare și totodată dăunătoare. Ține sub control populațiile de rozătoare, dar nu e ceva neobișnuit să dea iama și în animalele de casă mai mici.

CARACTERISTICI *Amphipterus viperacaudiduplexu*

Anvergura aripilor: 2 m

Zonă de răspândire: lumea întreagă, în climatele temperat și tropical

Elemente de recunoaștere: coadă despărțită, dungi groase, corn nazal

Habitat: zone rurale și câmpii

Hrană: insecte, mamifere și reptile mici

Alte denumiri: diavoliță de câmp, săgetătoare

Stare de conservare: des întâlnit

AMPHIPTERA CU ARIPI DE FOC

Coadă are mai multe aripioare dorsale, ceea ce îi oferă o agilitate deosebită și un avantaj în spațiile strâmte, în care alte specii se mișcă mult mai greu. E deosebit de rapidă și de alunecoasă.

CARACTERISTICI *Amphipterus viperapennignus*

Anvergura aripilor: 1,5 m

Zonă de răspândire: India și sud-estul Asiei

Elemente de recunoaștere: creastă deschisă la culoare pe cal; coadă în formă de lingură

Habitat: adâncurile junglei

Hrană: o adevărată gunoieră, mănâncă aproape orice

Altă denumire: vâlvătaie

Stare de conservare: amenințat cu dispariția

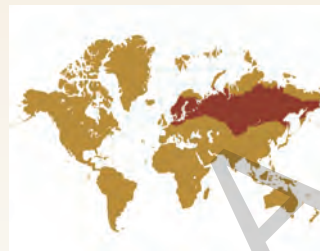

AMPHIPTERA MOLIE

E numită astfel pentru că are tendința de a ține aripile întinse atunci când stă. E caracterizată de o dorință foarte mare de a capta cât mai multă lumină solară.

CARACTERISTICI

Amphipterus viperablattus

Anvergura aripilor: 30 cm

Zonă de răspândire: nordul Asiei și Scandinavia

Element de recunoaștere: stă cu aripile deschise, rareori le strânge

Habitat: crânguri și tufărișuri

Hrană: insecte, rozătoare mici, pește

Alte denumiri: bici roșu, licăr

Stare de conservare: raritate

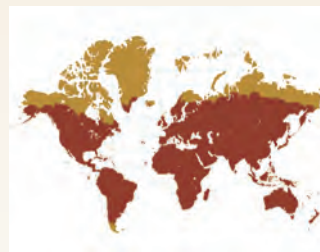

AMPHIPTERA DE GRĂDINĂ

E cea mai întâlnită din familie și poate trăi în aproape orice tip de climă. Forma și desenul aripilor variază ușor. E cea mai întâlnită specie pe terenurile fermelor și în zonele suburbane.

CARACTERISTICI

Amphipterus viperahortus

Anvergura aripilor: 30 cm

Zonă de răspândire: aproape în toată lumea

Elemente de recunoaștere: aripioară zimțată pe coadă, fălci în formă de cioc

Habitat: orice zonă împădurită

Hrană: insecte și rozătoare mici

Alte denumiri: roză pământie, zimțată

Stare de conservare: des întâlnit

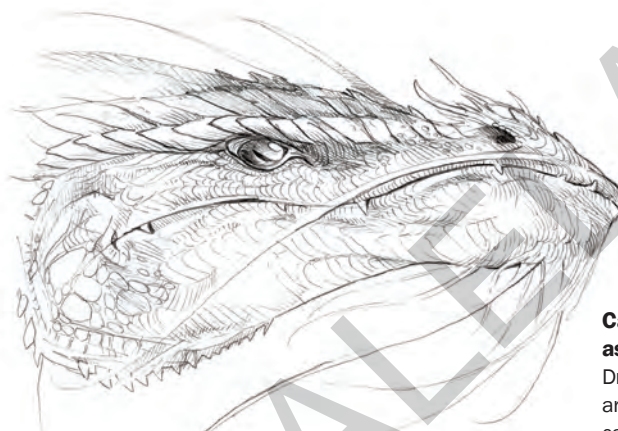
DRAGONUL ASIATIC

Draco cathaidae

BIOLOGIE

În familia dragonului asiatic intră o largă varietate de creaturi lungi cu aspect de șarpe, patru picioare și coadă apucătoare. O caracteristică prin care se deosebesc de toți ceilalți dragoni e aceea că fac parte din ordinul dragonilor nezburați (*terradracia*), la fel ca drăculenii, dar reușesc să parcurgă în zbor distanțe foarte scurte. Nu zboară propriu-zis pentru că nu au aripi, ca dragonii și dragonetele. În schimb, își folosesc franjurile dispuse de-a lungul corpului pentru a pluti sau a „înota” prin aer.

Dragonii asiatici au multe culori, forme și dimensiuni și trăiesc în diferite locuri, din munții Tibetului până în junglele din Vietnam și Filipine sau în India.

Cap de dragon asiatic

Dragonul asiatic are mustăți cu care detectează mișcările din apropierea lui.

Pentru că seamănă cu dragonii arctici, adesea sunt încadrați într-o categorie greșită. Această eroare e ușor de comis, pentru că cele două specii împart anumite habitate din Asia și adesea sunt reprezentate împreună în

Habitatul dragonului asiatic

Pădurile de bambus oferă un mediu ideal, dar dispariția lor treptată limitează habitatul acestor dragoni.

Dragonul asiatic văzut de sus

Aspectul unui dragon de templu văzut de sus.

arta clasică asiatică. Totuși, cele două familii sunt foarte diferite. Dragonii asiatici nu au blană și nu trăiesc dincolo de Cercul Polar. La rândul lor, dragonii arctici nu au abilitatea de a pluti sau coadă apucătoare.

Dragonii asiatici sunt omnivori: mănâncă fructe, bambus și carne, atunci când găesc. Iarna dragonii nordici migrează în zonele mai calde din habitatul lor.

COMPORTAMENT

Deși sunt numeroși, dragonii asiatici sunt creaturi solitare și izolate, care preferă să trăiască în adâncul pădurii. Traiul în pădurile dese și bogate în fructe și animale mici le permite dragonilor asiatici să atingă chiar și lungimi de nouă metri. Principalii lor rivali sunt tigrii și celelalte feline mari. Dragonul asiatic e un luptător agil și puternic. Corpul lung și șerpuitor se poate înfășura în jurul dușmanului ca un șarpe de mare, iar cele patru picioare sunt dotate cu pinteni ascuțiți foarte periculoși în luptă. Au colți ascuțiți, iar câteva specii pot scuipa o

substanță caustică cu care își înspăimântă dușmanii. Dacă nu ar fi atât de izolat și timid, ar putea reprezenta o mare amenințare la adresa oamenilor. Până în prezent au fost raportate foarte puține răni cauzate de acești dragoni.

Ou de dragon asiatic, 20 cm

Are tonuri ivoriu-aurii și o suprafață foarte netedă. Ou dragonului asiatic e considerat obiect magic.

ISTORIC

Aceste creaturi elegante și frumoase sunt prețuite în multe țări din Orient.

Sunt considerate animale sacre în șintoism, hinduism și budism. În toate țările asiatice întâlnim imagini ale acestor dragoni reproduse pe obiecte de îmbrăcăminte și artizanat, dar și în arhitectură și artă. Există biblioteci și muzee foarte bogate în informații despre dragonii asiatici.

Varietățile mai mici ale acestor dragoni, cum ar fi speciile bonzai și Fuji, sunt de multă vreme animalele domestice tradiționale pentru împărați și nobili puternici.

Astăzi dragonul asiatic e o specie ocrotită în China, Vietnam, Coreea și Japonia. Deși menținerea lor în viață în captivitate e o sarcină foarte dificilă, Grădinile zoologice și botanice din Hong Kong au în colecția lor o pereche de dragoni de templu fertili, iar îngrijitorii lor se așteaptă ca aceștia să facă pui. În Europa și America deținerea unor exemplare din această specie este legală doar pentru deținătorii unui permis special.

Totuși, există un comerț fructuos cu dragoni asiatici, care ajung în grădinile zoologice clandestine sau în colecții private. Adesea se organizează lupte între ei, care sunt, bineînțeles, ilegale. Tradiția acestor lupte datează de secole bune, dar guvernele Thaielandei, Chinei și Myanmarului împreună cu un consorțiu de instituții pentru protecția dragonilor condus de Fundația pentru Apărarea Dragonilor colaborează pentru a opri traficul ilegal de dragoni asiatici și luptele. Se crede că datorită acestor eforturi au fost salvați mii de dragoni asiatici.

DRAGONUL DE JAD

DRAGONUL DE TEMPLU

ORCUL DE MARE

Draco cetusidae și *Draco dracanquillidae*

BIOLOGIE

Există două familii de orci de mare, ambele evolute în urmă cu milioane de ani din speciile de dragoni de uscat. *Dracanguillidae* (dragonul-țipar) e o specie de orci care seamănă cu șerpii. Sunt renumiți pentru că ajung până la lungimi enorme, chiar și de peste

90 de metri. *Cetusidae* sunt orcii de mare care pot ieși și pe uscat. Ei nu ajung decât până la lungimi de cel mult 15 metri.

De vreme ce 75% din suprafața pământului e acoperită de apă, orcii de mare sunt cei mai numeroși din clasa de animale *draconia* și au cea mai largă varietate. Sunt zeci de specii care au fost catalogate.

Altele sunt în pragul dispariției și se crede că mai există și azi exemplare care nu au fost văzute vreodată de om. Se hrănesc în principal cu pești, foci, crustacee și alte creaturi marine. Toți trebuie să iasă la suprafață pentru a respira. O dată pe an, femelele orcilor de mare se apropie de țărm ca să depună ouă în zonele cu apă mică. Astfel devin vulnerabile: cele mai multe morți se înregistrează în această perioadă. Puii orcilor de mare sunt foarte mici la naștere, dar cresc rapid.

Asemenea mamiferelor marine, orcii de mare și-au dezvoltat membre speciale pentru înot. Sunt niște dragoni care pot ajunge la dimensiuni impresionante. Dimensiunea craniului sugerează că aceste animale deosebit de puternice se pot hrăni cu calamar și chiar cu balene uriașe. Colții lungi și ascuțiți le permit să înhațe peștii. Pot coborî până la adâncimi incredibile și sunt dușmanii tradiționali ai calamarilor giganti, ai cașaloților și ai rechinilor uriași.

Ou de orc de mare

În ciuda culorilor și formelor diferite, orcii de mare depun niște ouă simple și adesea greu de identificat.

Habitatul orcilor de mare

O plajă nisipoasă liniștită poate ascunde foarte ușor un număr mare de orci.

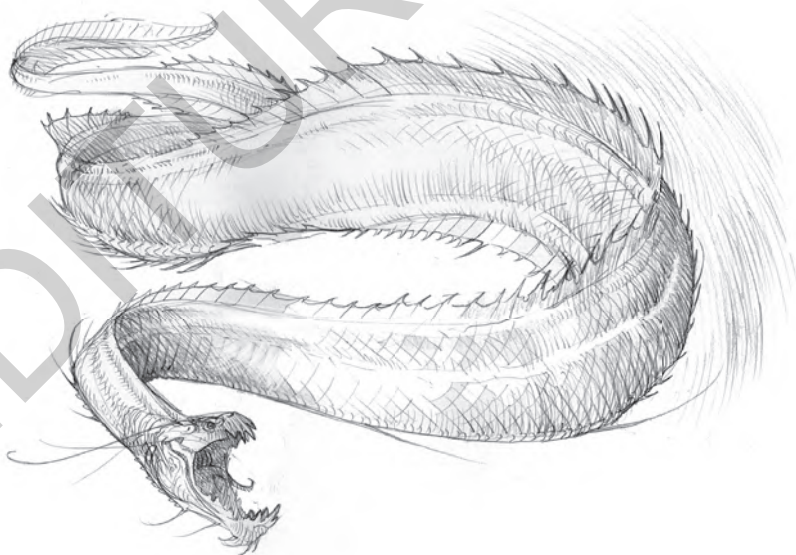
COMPORTAMENT

Habitatul orcilor de mare din Oceanul Atlantic se întinde de la Cape Cod, Massachusetts, până în Marea Irlandeză și în fiordurile norvegiene. Iarna migrează spre sud, unde terenul de vânătoare preferat este arhipelagul Bahamas. Încă din secolul XV s-au raportat atacuri ale orcilor de mare asupra navelor care se avâtau în nordul oceanului.

Portivit anumitor legende, unele dispariții din Triunghiul Bermudeilor au fost cauzate de orci de mare. Astăzi orcii feroezi sunt rari, deoarece au fost vânați intensiv în secolele XIX și XX. În prezent sunt specie protejată.

ISTORIC

Cuvântul „orc“ vine din latinescul *orcus*, care înseamnă atât „balenă“, cât și „lume subterană“. Este și motivul pentru care balena ucigașă se numește „orcă“. Cel mai cunoscut orc de mare este, desigur, monstrul din Loch Ness, care e un dragon de mare scoțian. O creatură

Cap de Jormungand

E poate cel mai mare șarpe de mare. A stat la baza multor povești și legende.

similară e pomenită și în *Orlando furioso*, un poem al lui Ariosto în care Angelica și Olimpia urmează să fie jertfite unui orc de mare din apropierea Insulelor Skye, din nord-vestul Scoției. Eroul principal, Orlando, înfruntă creatura, aruncându-i ancora în gură.

Deși unii biologi marini sugerează că faimoșii monștri marini din mitologia scandinavă erau orci de mare, se crede că aceștia erau de fapt caracatițe uriașe. Leviatanul uriaș este și el confundat cu orcul de mare, dar se crede că de fapt era un cetaceu.

Cel mai mare specimen de orc de apă sărată se găsește la Greenwich, în Anglia, la Muzeul Maritim Național. Are 69 de metri și a fost capturat în Marea Irlandeză de fregata HMS *Pertinacious* în 1787.

JORMUNGANDUL

Acest enigmatic dragon de mare a devenit de-a lungul secolelor subiectul multor legende. Se considera că a dispărut sau că e doar un mit, până când cadavrul unui exemplar de 60 de metri a eșuat pe coastele Spaniei în 1927. E înrudit cu orcul de mare feroez și se crede că își petrece majoritatea timpului la adâncimi foarte mari, vânând caracatițe și alte creaturi din adâncul oceanului. Dat fiind că e o creatură foarte rară și există puține mărturii ale apariției sale, Jormungandul nu a fost catalogat adecvat. Dragonologii consideră că e singura specie de orc de mare care își depune ouăle în ocean, motiv pentru care puii ieșiți din ouă în ape adânci sunt pradă ușoară pentru alte creaturi. Așa se face că numărul de exemplare a scăzut drastic.

DRAGONUL DE MARE SCOȚIAN

CARACTERISTICI

Cetusidus orcidius

Lungime: 12-21 m

Zonă de răspândire: mările nordice și lacurile mari din Scoția, Islanda și Scandinavia

Elemente de recunoaștere: gât lung și mlădios, înotătoare mari și coamă franjurată pe spinare

Habitat: ape adânci și reci

Hrană: pești mici, vegetație

Alte denumiri: Nessie, campion, Ogopogo, monstrul fiordurilor

Stare de conservare: raritate

